

INDHOLD

Indledning	9
Historier om forvirring	11
Tåge og drager, blod og jern	12
Ensomhed i blåhvid kjole	24
Berøvet sprog, bedrøvet sprog	41
Det der er tilbage	55
Historier om systemer	63
Kærlighedsroser og professionelle skår	64
Appelsinmartyrens lørdag	74
Poesi uden pyjamas	86
"Hesten er et hovdyr"	99
Historier om forandring	113
Rejsefølge	114
Stokke , krykker og hegn	126
Stop verden – jeg vil på igen!	136
Grå som et får, gylden som en løve	147
Referencer	155

INDLEDNING

9

Grunden til, at jeg skriver denne bog, er, at jeg er tidligere skizofren. Det lyder ligeså umuligt som "tidligere AIDS-patient" eller "tidligere diabetiker." En tidligere skizofren er noget, der næsten ikke eksisterer. Det er en rolle, som ikke tilbydes. Man kan få lov til at være en fejldiagnosticeret skizofren. Man kan også få lov til at være en symptomfri skizofren, som holder sygdommen i skak med medicin, eller man kan være en skizofren, der har lært at leve med sine symptomer, eller som er inde i en god periode netop nu. Der er ikke noget galt med disse alternativer, men de er ikke sande, når det gælder mig. Jeg har været skizofren. Jeg ved, hvordan det var. Jeg ved, hvordan verden så ud dengang, hvordan jeg oplevede den, hvad jeg tænkte, hvad jeg var nødt til at gøre. Jeg har også haft "gode perioder." Jeg ved, hvordan jeg oplevede det, og jeg ved, hvordan tingene er nu. Det er noget helt andet. Nu er jeg rask. Det må også være tilladt.

Det er ikke let at sige helt præcist, hvor længe jeg var syg, for det tog flere år at glide ind i sygdommen, og det tog flere år at kæmpe sig ud af den igen. Jeg led af selvmordstanker og sanseforvrængninger i mange år, før nogen vidste, at jeg var ved at blive skizofren. Og jeg havde fået megen sundhed, tryk og indsigt tilbage, længe inden systemet troede på, at jeg ville blive rask. Sygdom og sundhed er processer og grader og kan strengt taget ikke tidsfæstes. Men jeg begyndte at få det dårligt allerede som 14-15-årig. Jeg var 17, da jeg blev indlagt første gang. Derpå var det ud og ind – med kortere og længere indlæggelser gennem flere år. De korteste indlæggelser var kun nogle få dage eller uger på akutafdelingen, andre varede i måneder, og de længste bestod af et til to år på åbne eller lukkede afdelinger, frivilligt eller under tvang. Jeg har i alt været ind-

lagt i seks-syv år. Sidste gang, jeg var indlagt, var jeg 26 år, men da var jeg afgjort ved at blive rask, selv om det måske ikke var synligt for mange andre end mig selv.

Jeg tror ikke, at min historie er andet end min historie. Den er ikke nødvendigvis sand for alle. Men det er en anden historie end den historie, der normalt tilbydes mennesker med en skizofrenidiagnose, og derfor synes jeg, at det er vigtigt at fortælle den. Da jeg var syg, gav de mig bare en historie. De sagde, jeg var syg, at det var medfødt, at det ville være hele livet, og at jeg måtte lære at leve med det. Det var ikke en historie, der passede mig. Det var ikke en historie, der gav mig mod og styrke og håb på et tidspunkt, hvor jeg mere end nogensinde trængte til netop det. Det var ikke en historie, der hjalp, og i mit tilfælde var det heller ikke en sand historie. Men det var den eneste historie, jeg fik at høre.

Efter at jeg er blevet rask, har jeg uddannet mig til psykolog. Denne uddannelse har vist mig, at der bortset fra min private og personlige historie findes mange andre historier at fortælle mennesker, der har en skizofrenidiagnose, og dem, der lever og arbejder med disse mennesker. Derfor vil jeg fortælle nogle af mine egne. Disse historier vil ikke passe til alle. Livet er stort og kompliceret og sammensat, og der er ikke noget facit. Facit hører hjemme i regnestykker, ikke i virkeligheden. Derfor rummer ingen af disse historier den ene, store, almengyldige Sandhed. Men alle historierne er sande.

